

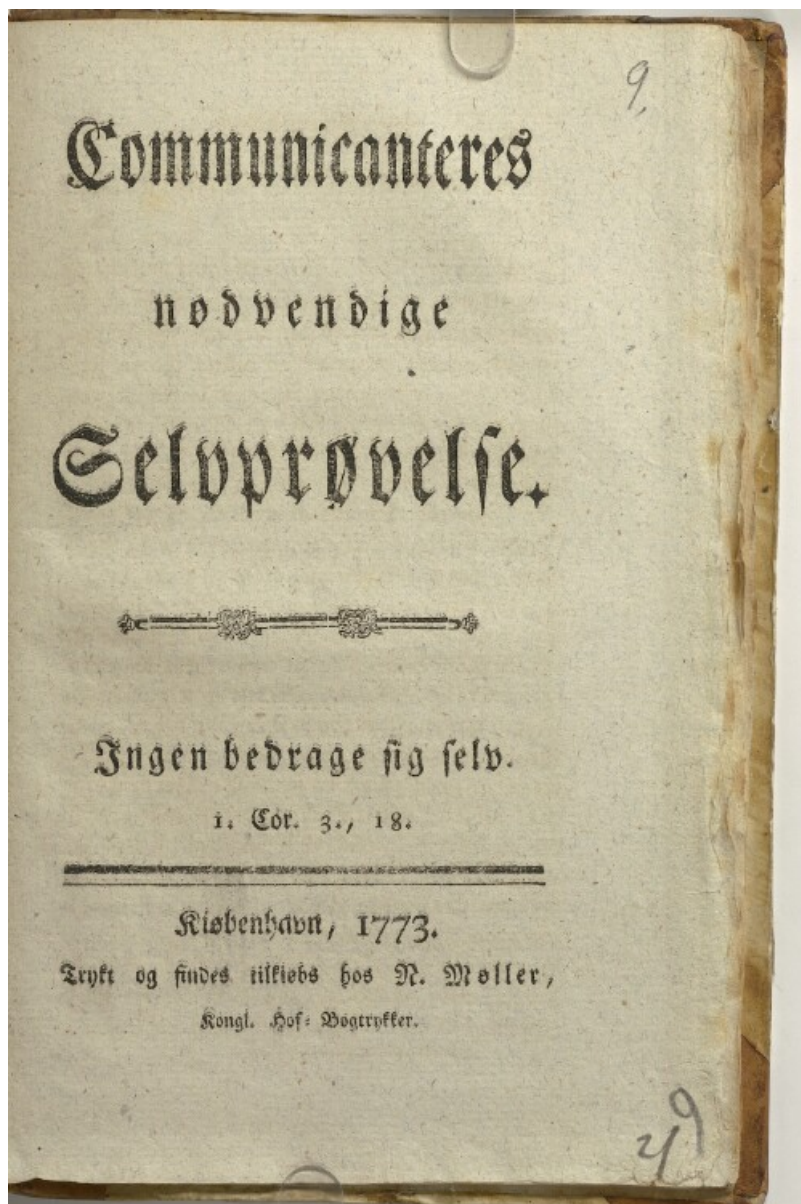
Titel: Communicanteres nødvendige Selvprøvelse.

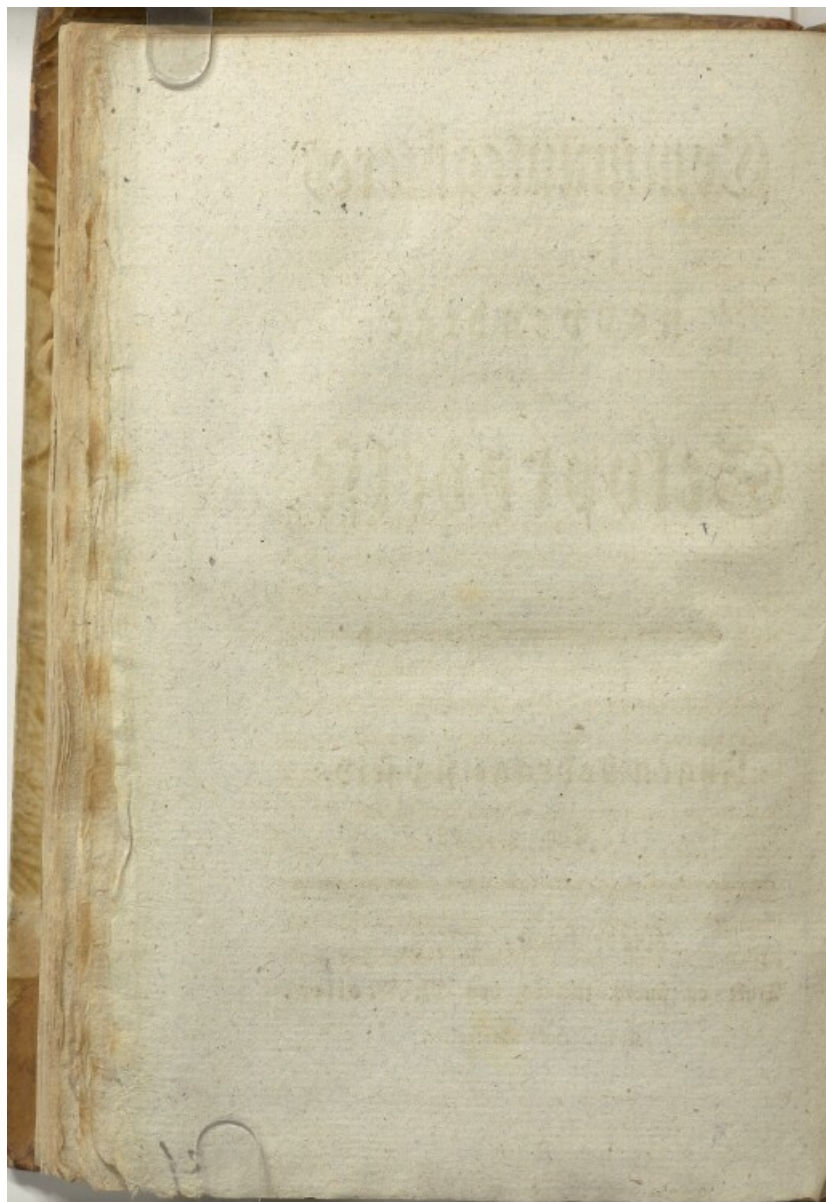
Citation: "Communicanteres nødvendige Selvprøvelse.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 2*, R. Møller, 1773, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_002-shoot-workid2_002_009/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 2

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

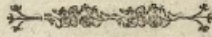

Alterens Sacramente, som den Herre Jesus
har stiftet og indsat i den Nat, der han
blev foreaad, 1. Cor. 11., 23. Luc. 22., 19.
er et saare høit og helligt Sacramente, hvor den
Herre Jesus Christus selv er tilstede med sit
allerhelligste Legem og Blod, Matth. 26., 26. 28.
Marc. 14., 22. Luc. 22., 19. 1. Cor. 11.,
23. og hvor alle Evangelii Velsignelser ere nedlagde
paa en guddommelig og ubegribelig Maade.

Det er indsat for alle sande Troende, an-
gergivne og bødserdige Syndere, som have en
evangelisk Kundskab om Gud og hans allerhelligste
Villie, og ville giøre Gaderens Villie, som er i
Himlene. Matth. 7., 21.

A 2

D 3

Og for saadanne er det et Førfonings og
Salligheds Middel for at komme i nærmere Føreening
og Samfund med Christo ; Det er et Pant paa
Syndernes Forladelse, Matth. 26., 28.; en Bes
segling paa Retfærdiggjørelsen; en Befordring til
vor Helliggjørelse, til vor daglige Førnøelse og
vor Troes Bestyrkelse : Men ikke egentlig et
Omvendelses Middel; Ikke stiftet som det der først
skal gjøre os hellig, men som et, der heller vil at
vi skal være saa førend vi kommer der: Høer den,
siger Herren til Mose, som tører ved Altet, skal
være hellig, 2. Mos. 29., 37. Jeg vil, siger
Herren, helliggjøres i dem, som komme nær til mig,
3. Mos. 10., 3. saa Gud regner sig ligesom selv
helliget i dem, som have helliget sig.

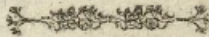
Det er et aandeligt Maaltid, med aandelig
Føde, for at underholde Livet paa aandelige Le
vende, og ikke for dem der ere døde i Overtrædel
ser og Synder; Døde behøver og gavner ingen
Føde: Vi maa først være levendegjorde i Christo,
Eph. 2., 1. leve og røres i ham, Ap. G. 17., 28.
og være overgangne fra Døden til Livet, 1. Joh.
3., 14. førend vi nærme os til dette høie og hellige
Maal.

Maaltid; For ligesom ingen Uretferdige, ingen Etkorleynere, ingen Hoerforle, ingen Tyve, ingen Gierrige, ingen Drankere eller Ekiendegieste skal arve Guds Rige, 1 Cor. 6., 9. 10. saa maa og heller ingen saadanne tage Deel i dette himliske Maaltid, uden en sand Omvendelse og en retskaffen Forberedelse.

Maatte og torde Præsterne i det gamle Testamente ikke, uden mange Dages nøie Forberedelse, gaae ind i Helligdommen, 3. Mos. 8., 29. 37. under Straf af at dødes paa Stedet, 3. Mos. 10., 2. 16., 2. 13. saa maa og heller ingen gaae til dette hellige Bord ubereed og utoet: Jeg vil, siger David, løe mine Hænder i Utsylidighed, og saa vil jeg opgaae til dit Alter, Ps. 26., 6. og vi ogsaa, siger Paulus til Ebræerne, have et Alter, Ebr. 13., 10. et Alter, der vel er saa helligt, og endstjønt der ingen Ild er paa det, saa har det dog en forskreffelig Ild i Følge med sig; en Ild som vel ikke fortærer Offeret, men visseligen dem, som ofre uwardeligen.

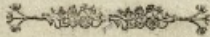
Utsaa formaste sig ingen at gaae til dette hellige Bord uprøvet og utoet, eller som de sem

daarlige Jomfruer halv bereed, Matth. 25. Det er ikke nok at Naadens Olie engang kan have været, eller endnu kan være udgydet i vore Hjerter, den maa og, om vor Troes Lampe ikke skal udslukkes og uddøe igien, ved Dønnen oplives, og det især ved vor Aftergang. Troen maa ikke alene være i live, men den maa ogsaa være saa lysende og brandende, 2. Tim. 1., 6. at alle maa see vore gode Gierninger, Matth. 5., 16. og at vor Wandel er paa Himmelen, hvor vort Borgerskab er. Philip. 3., 20.

Og for at blive saaledes bereed, saa maa vi fornødelst Guds Ords Hørelse og Læsning, Betragtelse og Paakaldelse, som det rette Forberedelses Middel, eftertanke, om vi ikke før er gaaet dertil uværdig, og derfra med ligesaa herskende Synsder som før, paa det vi med desmere Flid maa søge at blive værdige, opvakte og bragte til en reel levende Troe og en sand og bedre Omvendelse end den vi kanskee hidindtil har staaet i, eller ere faldne ud af.

Hvert Menneske, heber det, prøve sig selv, og saaledes aade han af Brødet og drikke af

af Falken, 1. Cor. 11., 28. og saa tungt som dette nu er for en Synder, saa er der dog intet andet ved at giøre, om han vil tænke til at have nogen salig Nytte af sin Aftergang. Uden Syns Erkiendelse og Omvendelse faaes ingen Forladelse: Det forbigangne Liv og Levnet maa saare nøie randsages, og jeg tykkes allerbest efter de Ti Guds Bud, og efter den Herres Jesu Biergprædiken, Matth. 5. eller paa den store Prøvesteen: Hvo som ikke haver Christi Mand, den er ikke hans, Rom. 8., 9.

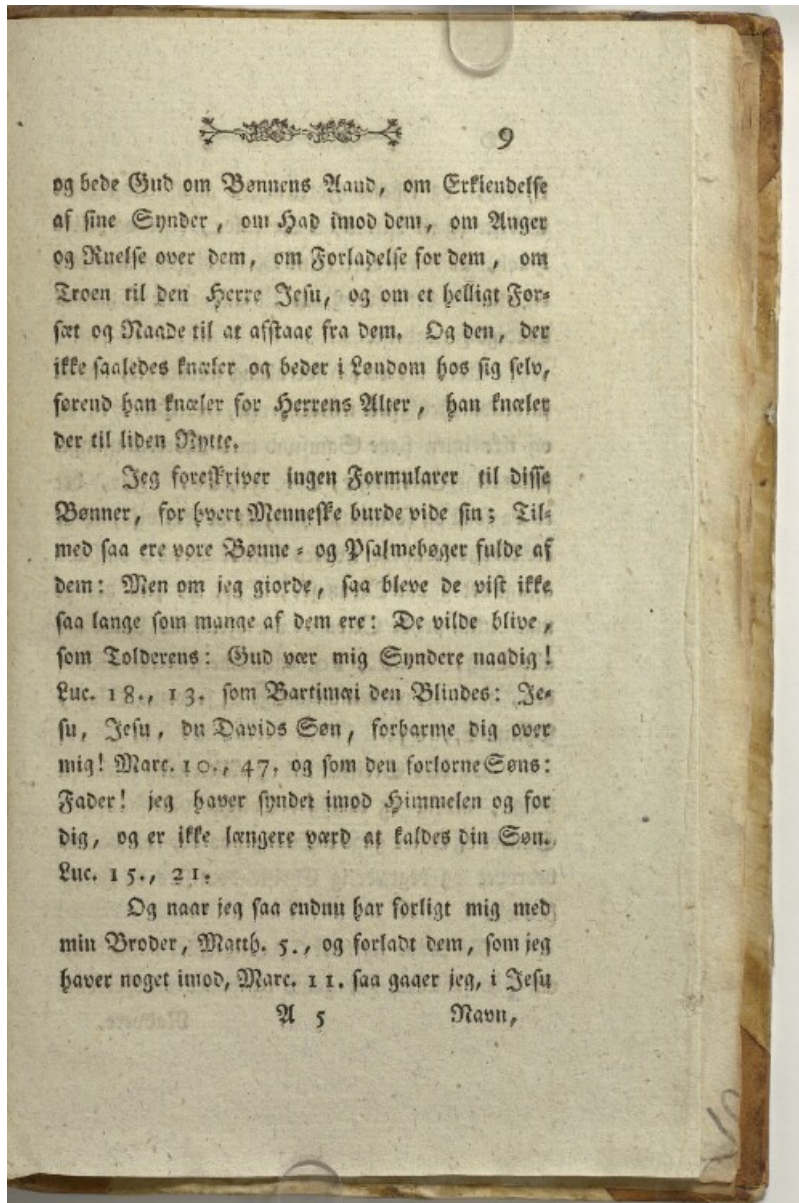
Dg naar han nu saaledes har prøvet og udfunden sin Sieles syndige Tilstand, og lært ret at kiende de, ham især vedhengende Synder, som Synd, og betænke saa, at der endnu staae saa mange skjulte Synder for Guds Ansigtets Lys, Ps. 90., 8. som vi ikke kiende, for hvo kan forstaae sig noksom paa sine Wildfarelser? Ps. 19., 13. Ak! saa maa han jo vel blive fylde med en ret gudelig Sorg og Ruelse, og med en inderlig Had og Afsky til saa forbandet en Ting som Synden, ja med det stadige Forsæt aldrig mere at begaae dem. Dg før kan han heller ikke bede nogen

ret bonberlig Bøn, eller hans Bodferdighed være Gud takkelig.

Men som voert Hierte er overalt forraskeligt, og et Menneske let kan indbilde sig, at han hader og fortrøder sin Synd, naar han virkelig ikke gjør det, saa bedrage sig ingen enten med sin Sorg eller sit Had, med sin Poenitents eller sit Forsæt, men prøve det ved Bønnen.

Er hans Sorg over Synden og Had til Synden retskaffen, saa bliver hans Bøn ligesaa; saa døder den Synden; saa syndet han ikke forfetslig mere, Joh. 5., 14. saa lader han af at gjøre ilde og lærer at gjøre godt, Ef. 1., 16. 17. og bliver ligesom et nyt Creatur, 2. Cor. 5., 17. For Bønnen og Synden kan umuelig blive lange sammen i et Hierte; Een af dem maa vige: Enten maa Bønnen gjøre at Mennesket forlader Synden, eller Synden maa gjøre at han forlader Bønnen.

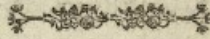
Men da Herren hører Bønner, og som David skriver, at det skal skrives for den Slegt som kommer efter, Ps. 102., 19. saa gaar man kun i Genrum med et ydmygt og sønderslaget Hierte,

og bede Gud om Bønnens Naad, om Erkendelse af sine Synder, om Had imod dem, om Anger og Kuelse over dem, om Forladelse for dem, om Troen til den Herre Jesu, og om et helligt Forsæt og Naade til at afstaae fra dem. Og den, der ikke saaledes knæler og beder i Løndom hos sig selv, førend han knæler for Herrens Alter, han knæler der til liden Nytte.

Jeg foreskriver ingen Formularer til disse Bønner, for hvert Menneske burde vide sin; Lids med saa ere vore Bønne- og Psalmebøger fulde af dem: Men om jeg gjorde, saa bleve de vist ikke saa lange som mange af dem ere: De vilde blive, som Tolderens: Gud vær mig Synderer naadig! Luc. 18., 13. som Bartimæi den Blindes: Jesu, Jesu, du Davids Søn, forbarne dig over mig! Marc. 10., 47, og som den forlorne Søns: Fader! jeg haver syndet imod Himmele og for dig, og er ikke længere værd at kaldes din Søn. Luc. 15., 21.

Og naar jeg saa endnu har forsligt mig med min Broder, Matth. 5., og forsladt dem, som jeg haver noget imod, Marc. 11. saa gaaer jeg, i Jesu

Naam, og i hans Fertienskes Kraft trostlig til Skrifte og til Alters, i det fulde, faste og salige Haab, at isæres med hans Reiserdigheds Kiortel, og erlange det dyre Pant til alle mine Synders naadige Forladelse.

Men lad os saa for alting see vel til, at vi fuldende Hellighed i Gudsfrøgt, 2. Cor. 7., 1. og ikke igien have Samfund med Mørkets usfrugtsommelige Sierninger, Eph. 5., 11. For, det er da først og fornemmeligen, at vi skal vise, at vi ere bleve fornyede i vores Sinds Aand, og have aflagt det gamle Menneske, Eph. 4. paa det vi maa kunde pryde Guds og vor Frelseres Lærdom i alle Ting, Tit. 2., 10. og skinne som Lys i Verden, midt iblant den vanartige og forvorte Slegt, Philip. 2., 15.

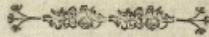
Og blev Skriftemaal og Altergang saaledes brugt, aldrig og aldrig i Evighed ville saadanne Synder og Laster gaae i Svang hos os, og saadan bedrovet og begrædelig Christendom sees og høres hos os.

Nu prøve sig hver Christen Siel i Verden, om han saaledes har gaaet og gaaer til Herrens Nadvere.

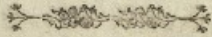
Madvere. Han prøve sig, om han ikke iblant er
gaaet dertil, lige fra Verdens Udspredelse og Rids
dets og Mændens Besmittelse, 2. Cor. 7., 1. uden
Forberedelse, Seloprevelse og Erkiendelse af sine
Synder? uden Had til dem? uden Anger og
Kuelse over dem? og uden hiertelig Ven og For-
sæt at afftaae fra dem? Han prøve, om han ikke
iblant og kanskee som oftest er gaaet dertil, for
Skil og Sædvane Skyld, i en fiodelig Fortrøst-
ning til Naade-Midlernes udvortes Brug, og troet
at denne Sædvane skulde bøbe paa alle hans andre
syndige Vaner? Ah! min Gud! hvad er jeg
glad, at jeg ikke er saadanne Synderes Præst og
Skriftesader!

Jeg taler nu ikke om saadanne Naad-Christi-
ne, som aldrig tænke paa disse hellige Pligter, som
eens følge deres syndige og vanartige Natur, som
gøre alt hvad deres eget onde Herte og Sind dri-
ver og skyder dem til, og hverken vide eller vil
vide hvad det er at fornegte sig selv, og at døde og
forsæste Kiedet med sine Lyster og Begieringer,
Gal. 5., 24. men leve ligesom alle Guds Bud
var af ingen Betydning til dem: For, saadanne
ere

ere ikke engang skillede at komme til Kirke, mindre til Herrens høie og hellige Altar; De høie snarere til Luthuset end til Bedehuset; Hvo haver æffet det af Eders Haand, siger Herren, at I skulle træde paa mine Jorngaarde? Es. 1., 12. Og dog gaaer ingen dristigere derhen end saadanne uløfsalige Sieler, som giøre ingen Forskiel paa Herrens Legeme, og røres ikke ved det frygtfulde Ord til dem: At hvo som æder dette Brød og drikker denne Kalk uverdigen, han æder og drikker sig det selv til Dom, og skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod. 1. Cor. 11.

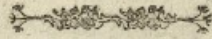
Al! Sieler, som gaaer nu saa trygge og ubetænksomme til Herrens Madvere, løber ikke mere som paa det uvisse, sigter ikke som de der slaae i Veiret, 1. Cor. 9., 26. Glemmer ikke hvordan det gif Judas; Kommer ihu hvordan vore første Forældre aade sig ud af Paradis; Stolte ikke paa den udvortes Kirke-Skik; og forlader Eder ikke paa Troen uden Gudsfragt og Sinds Forandring. Seer til, seer til, at dette Herrens Ord, der skulde være Eder, ligesom Guds Ord, en Livs Lugt til Livet, ikke bliver Eder en Døds

Døds Lugt til Døden. 2. Cor. 2., 16. Og gaaer ikke mere saa uberedde, u prøvede og ubodsferdige til dette høie og hellige Herrens Vord, som kun er indsat og bereed for alle angergivne Syndere, som vil gjøre Faderens Villie som er i Himlene. Matth. 7., 21. Det vil vist ellers hede til Eder, som til ham i den Himmeriges Lignelse, Ven! hvorledes est du kommen hid ind, og haver ikke Bryllupsklædningen paa? binder Hænder og Fødder paa ham, tager ham bort, og kaster ham ud i det yderste Mørke. Matth. 22.

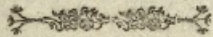
Gaaer derfor ikke hid, førend I ret kiende Eders Overtrædelser og finder Eder besværede af Eders Synder; førend I har faaet en Affkye til dem; førend I angre og fortryde dem; førend I ved Ven og Vaakaldelse have bedet Gud om Forladelse for dem, og om Naade til at forsage Døvelen, hans Væsen og alle hans Gierninger, for dertil er dette Sacramente stiftet, og Guds saltgjørende Naade aabenbaret, at vi skulde forsage Ugudelighed, og de verdslige Begieringer, og leve maadeligen, retferdeligen og gudeligen i denne Verden. Lit. 2., 11, 12.

Og

Og da først, og før ikke, er det Tid at gaae: Gaaer saa i den Herres Jesu Navn, og gierer det til hans Ghuftommelse, og før at forkynde hans Død, med inderligste Taksigelse for al hans ubegribelige Kierlighed, som forløste os med sit dyrebare Blod, 1. Pet. 1., 19. og varer saa vis og forskrede paa, at det er givet til Eders Synners Forladelse, saa der er ingen Fordømmelse mere for dem, som ere i Christo Jesu, der ikke vandre efter Liedet, men efter Manden, Rom. 8., 1.

Nu foruunderlige og langmodige, men og nidkere Herre Gud! som seer hvordan saa mange, mange Mennesker i Christenheden aabenbare misbruge og vanhellige denne din Eens hellige og heilidelige Nadvere, og hvordan saa mange andre Spottere reent forsmaae og foragte denne dyrebare Indstiftelse. Ak! jag dog en hellig Frygt i de Forvovnes Hiertes, og syld Spotternes Ansigter med Blusel og Skam, at de maa spørge efter dit Navn, Ps. 83., 17. paa det din lille Christusne Blod, som sulker og endnu er tilbage, ikke skal forføres og reent hencives af den store og rasende Hed,

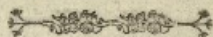
Hob, og din Vrede optændes over det ganske Land!

Du har jo dog lovet, at alle Hetsvedes Vortte ikke skal formaae noget imod dem, Matth. 16., 18. men al! hvor liig seer det alligevel ikke ud dertil, da sande Christnes Tal bliver daglig mindre og Gudsfrøgt rar paa Jorden: Tyrkerne adlyde mere Alcoranen og ære mere Mahomed den Bedrager, end mange Christne Evangelium og den Herre Jesu Verdens Frelser!

Du har, evige Gud, lagt alle Ting neder under din Søns Fødder, men som vi endnu ikke see alle Ting at være ham underlagde, Ebr. 2., 8. saa ere vi ferdige at raabe her, som Fædrene forðum: Al! at du vilde senderrive Himlene! Gid du vilde fare ned! at Biergene kunde bortflyde (og disse høie og haarde Halse smeltes og bøies) for dit Ansigt! Es. 69., 19.

Hør os, som du hørte Fædrene, og forbarne dig over din arme forsaldne Christenbed!

Og

Og du, sødeste Herre Jesu Christe, som har
saaet alle Verdens Ender til Arv og Eiedom, Ps.
2., 8. 72., 8. giv ikke din Arv til Skiendsel,
Joel 2., 17. bed for din lille troende Levning,
som har kostet dig saa meget! Thi Riget er
dit, Riget er dit, Magten og Heren
i Evighed, Amen!

Hvo som siget, at han kiender, og troer paa
den Herre Jesum Christum, og holder
ikke hans Bud, han er en Logner, og i
ham er ikke Sandhed. 1. Joh. 1., 4.

